

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Ek/2000/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122369707
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6122369707.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: A. B. C., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C. v konaní zast.: JUDr. Petrom Harakálym, advokátom so sídlom Mlynská 28, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto proti povinnému: Fakultná nemocnica Trnava, so sídlom Ulica Andreja Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 00 610 381, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 128.127,- EUR s príslušenstvom a trov exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Ek/2000/2022 zo dňa 8. februára 2023, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného **z a m i e t a**.

II. Oprávnenému sa nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Ek/2000/2022 zo dňa 8. 2. 2023 **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 8.2.2023 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 15Ek/2000/2022, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a povinnému voči oprávnenému nepriznal nárok na náhradu trov konania o návrhu na zastavenie exekúcie.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 61k ods. 1, 2, § 61l ods. 3, § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) ako aj poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 474/2021. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučným titulom v tomto konaní je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie- rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/104/2012 zo dňa 26. 03. 2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/71/2021 zo dňa 23.03.2022. Nakoľko uvedené rozhodnutie je spôsobilým exekučným titulom, exekučný súd je v tomto štádiu viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom a jeho výrokom. Súd dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 306/07-18, v ktorom sa uvádza, že súdna exekúcia môže byť nariadená a vedená len na základe exekučného titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Formálna stránka vykonateľnosti je vyjadrená doložkou o vykonateľnosti, ktorá preukazuje, že sú splnené formálne podmienky vykonateľnosti predpísané procesným právom; materiálna stránka vykonateľnosti je naplnená zase tým, že rozhodnutie obsahuje okrem presnej individualizácie oprávneného a povinného, hlavne určitý výrok. V súvislosti s preskúmaním doručovania exekučného titulu si exekučný súd konajúc vyšším súdnym úradníkom vyžiadal z Okresného súdu Trnava doručky preukazujúce doručenie rozhodnutí a to, rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/104/2012 zo dňa 26. 03. 2021 a rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/71/2021 zo dňa 23. 03. 2022. Po preskúmaní doručeníek ako aj s poukazom na vyššie uvedené mal súd konajúc vyšším súdnym úradníkom za to, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie bol exekučný titul vykonateľný. V prípade ak by mal exekučný súd podľa názoru povinného zamietnuť návrh oprávneného na vykonanie exekúcie alebo zastaviť už prebiehajúcu exekúciu z dôvodu chyby

vyznačeného dátumu na doložke právoplatnosti a vykonateľnosti išlo by o prepiaty formalizmus, ktorý vedie k odmietnutiu spravodlivosti. Obrana povinného súčasne spočívala aj v poukazaní na hrozbu nepravideľnej alebo ťažko napravitelnej ujmy s potenciálnym poklesom kvality poskytovania zdravotnej starostlivosti s vyústením do ujmy na zdraví a živote pacientov, ktorým aktuálne, resp. v budúcnosti bude povinná poskytovať zdravotnú starostlivosť. V zmysle § 91 ods. 1 a 2 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na základe ktorého je z exekúcie vylúčený ten majetok v správe štátnej organizácie, ktorý slúži na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, pričom táto výluka sa dotýka aj tých finančných prostriedkov, ktoré sú určené pre taxatívne určené osoby, pokiaľ slúžia alebo majú byť určené na zabezpečovanie a poskytovanie zdravotnej starostlivosti, alebo na zabezpečenie činnosti týchto osôb. Je však nevyhnutné uviesť, že povinným prezentovaný výklad vyššie uvedených zákonných ustanovení by de facto znamenal, že dodávateľa zdravotníckeho materiálu, liekov či iného materiálu a tovaru nevyhnutného pre chod poskytovateľa zdravotnej starostlivosti by v prípade neuhradenia ich splatnej pohľadávky povinným potom (aj napriek vykonateľnému exekučnému titulu) nemali možnosť domáhať sa vymoženía svojej pohľadávky v exekučnom konaní, čo by malo za následok úplné narušenie dodávateľského mechanizmu a negatívny postoj daných dodávateľských subjektov k poskytovaniu tovarov danému zdravotníckemu zariadeniu, čo by nakoniec malo vplyv aj na riadny chod zdravotníckeho zariadenia a na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Exekučný súd konajúc vyšším súdnym úradníkom v tejto súvislosti poukázal na výslovne znenie ust. § 91 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov kde je vymedzená taká sféra ochrany pred výkonom rozhodnutia, ktorá sa explicitne dotýka len takého majetku v správe povinného, ktorý nepochybne slúži na výkon tej činnosti, na ktorý sa tento subjekt zriaďuje, t. j. na poskytovanie a zabezpečovanie zdravotnej starostlivosti vo verejnoprospešnej oblasti. Z uvedeného ustanovenia, a rovnako ani z ďalších ustanovení právnych predpisov, nevyplýva ochrana konkrétneho subjektu, ktorá by koncipovala absolútnu exekučno-právnu imunitu, ktorá by viedla ex lege k vyňatiu povinného ako pasívne legitimovaného subjektu. V intenciách vyššie uvedeného potom súd konštatuje, že na majetok povinného je naďalej možné vedenie exekúcie, avšak s určenými limitmi a síce, že výkonom rozhodnutia nesmie byť dotknutý majetok, ktorým zabezpečuje výkon zdravotnej starostlivosti. Pokiaľ ide o konkrétny výkon exekúcie, na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že skúmanie majetkových pomerov povinného nie je úlohou exekučného súdu, ale povereného súdneho exekútora, ktorý je povinný pri výkone exekúcie zohľadňovať nielen ustanovenia Exekučného poriadku, ale aj hore uvedené ustanovenia tých zákonov, ktoré vytvárajú obmedzenie vo vzťahu k exekvovateľnosti majetku povinného. Pre prípad, ak by povinný v priebehu exekúcie nenadobudol žiaden exekúciou postihnuteľný majetok, by bolo možné prijať záver vedúci k zastaveniu exekúcie, avšak v tejto súvislosti by bolo potrebné naplnenie zákonom predpokladaných okolností vymedzených v ust. § 61n ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, kedy poverený súdny exekútor pristúpi k zastaveniu exekúcie, ak sa v lehote 30 kalendárnych mesiacov od posledného exekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Vzhľadom na skutočnosť, že povinný nepreukázal dôvody na zastavenie exekúcie súdom, nakoľko exekučno-právna imunita vzťahujúca sa na osobu povinného sa dotýka len majetku, ktorý je výslovne určený na poskytovanie a zabezpečovanie zdravotnej starostlivosti, pričom nie je vylúčené, aby povinný zároveň vlastnil či nadobudol majetok, ktorý nie je ust. 91 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov dotknutý, je nepochybné, že tu nie je daná prekážka nemožnosti vedenia exekúcie, a preto súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol (výrok I).

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný dňa 07.03.2023 do elektronickej schránky súdu sťažnosť z dôvodu, že Povinná s Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica nesúhlasí, podľa jej názoru konanie vyššieho súdneho úradníka predchádzajúce vydaniu Uznesenia vykazovalo/vyказuje také znaky porušenia procesnoprávných predpisov, ktoré majú za následok nesprávnosť výrokov Uznesenia. Predovšetkým Povinná opakovane upriamuje pozornosť na nedostatok týkajúci sa samotného exekučného titulu, a to v rovine nedostatkov vo vlastnosti rozhodnutia, s ktorou sa spája následná vymáhateľnosť rozhodnutia, a teda vykonateľnosť rozhodnutia (exekučného titulu) – rozsudok Okresného súdu Trnava vo veci vedenej pod sp. z. 13C/104/2012. Povinná v Návrhu na zastavenie exekúcie spochybnila správnosť údajov vyznačených v Doložke právoplatnosti a vykonateľnosti zo dňa 26.4.2022, a to s poukazom na právno-teoretické aspekty formálnej vykonateľnosti a materiálnej

vykonateľnosti rozhodnutia. Tunajší súd síce v odôvodnení Uznesenia uviedol právno-teoretickú úvahu zameranú na objasnenie problematiky formálnej vykonateľnosti a materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia, a to aj v intenciách rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky, avšak v praktickej rovine sa s vecou vysporiadal značne formalisticky, a to výlučne preskúmaním doručovania exekučného titulu formou vyžiadania si doručeníek. Následne iba stroho v bode 18. odôvodnenia Uznesenia konštatuje, že po preskúmaní doručeníek dospel k záveru, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie bol exekučný titul vykonateľný. Povinná poukazuje predovšetkým na absenciu uvedenia konkrétnych dátumov, z ktorých by bolo nespochybniteľné a zreteľné, na základe akých skutočností dospel súd k záveru vyplývajúcejmu z Uznesenia, inými slovami vyjadrené, pochybnosť týkajúca sa nedostatku vykonateľnosti rozhodnutia nebola súdom odstránená. S ohľadom na uvedené Povinná dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. I ÚS 117/07: „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci (mutatis mutandis I ÚS 241/07).“. Podľa názoru Povinnej, tunajší súd neposkytol odpoveď na tak zásadnú a významnú otázku, akou je vykonateľnosť rozhodnutia, resp. súd iba formalisticky, ak nie arbitrárne, skonštatoval, že rozhodnutie – exekučný titul (pozn. rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/104/2012 zo dňa 26. 3. 2021) je vykonateľný. Uvedený postup vo veci konajúceho súdu zasiahol do práva Povinnej na spravodlivý proces ustanoveného a garantovaného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a slobodách. Imanentnou súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie (právo na spravodlivý súdny proces) je aj čiastkové právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zohľadňujúce/poskytujúce odpoveď na všetky významné otázky, čím sa v praxi realizuje súdna ochrana a zároveň aj garancia základnej právnej istoty. Princíp právnej istoty vyplýva aj z ustanovenia Čl. 2 ods. 1 Civilného sporového poriadku („Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.“), pričom Povinná považuje postup Okresného súdu Banská Bystrica pred vydaním Uznesenia za zasahujúci do princípu právnej istoty, v dôsledku čoho je vydané Uznesenie nesprávne. Povinná poukazuje aj na súdom citované rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: II. ÚS 474/2021, predovšetkým na časť pojednávajúcu o doložke vykonateľnosti, ako o administratívno-technickom úkone zamestnanca orgánu (napr. súdu), ktorý rozhodnutie vydal, resp. verejnej listiny s prezumpciou správnosti za účelom efektívneho uľahčenia práce exekučného súdu pri zisťovaní vykonateľnosti exekučného titulu. V Návrhu na zastavenie exekúcie Povinná poukázala na skutočnosti spochybňujúce správnosť údajov uvedených v Doložke právoplatnosti a vykonateľnosti zo dňa 26.4.2022. Napriek tomu, že Povinná spochybnila správnosť, podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky verejnej listiny, tunajší súd sa s argumentáciou Povinnej vysporiadal formalisticky a navyše bez poskytnutia primeraného odôvodnenia odstraňujúceho/vyvracajúceho pochybnosti Povinnej. Povinná aj naďalej zotrváva na svojich tvrdeniach prezentovaných v Návrhu na zastavenie exekúcie, a teda hroziacu ujmu vo forme nezanedbateľnej finančnej čiastky, ktorá ju postihne v dôsledku výkonu exekúcie. Finančné prostriedky, o ktoré sa v dôsledku výkonu exekúcie zásadne zmenší jej majetková sféra, mala záujem vynaložiť efektívne v rámci poskytovania zdravotnej starostlivosti, no v dôsledku nezohľadnenia tejto skutočnosti brániacej vymáhateľnosti exekučného titulu v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších právnych predpisov zo strany konajúceho súdu, vzniká predovšetkým ohrozenie kvality poskytovania zdravotnej starostlivosti pre pacientov čo môže byť späť aj s ďalšími negatívnymi následkami, eventuálne neočakávanými výdavkami. K argumentu tunajšieho súdu, v zmysle ktorého skúmanie majetkových pomerov povinného nie je úlohou exekučného súdu, ale povereného súdneho exekútora pri výkone exekúcie – zohľadňovať Exekučný poriadok, ale aj osobitnú právnu úpravu, považuje Povinná za irelevantný, keďže podľa jej názoru má byť exekúcia zastavená. K vyhodnoteniu námietky týkajúcej sa nejasnosti vyčíslenia trov exekúcie ako nedôvodnej z dôvodu poukazu na novelizáciu Exekučného poriadku účinnú odo dňa 1.4.2017, ktorou bol inštitút námietok proti trovám exekúcie podľa ustanovenia § 201 ods. 2 Exekučného poriadku odstránený/zanikol, Povinná uvádza, že predmetnú námietku nevzniesla s odkazom na ustanovenia Exekučného poriadku, ale s odkazom na aktuálne účinné znenie vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 68/2017, ktorou

sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v nadväznosti na ktoré je výpočet trov exekučného konania nesprávny. Nezohľadnenie tejto skutočnosti považuje povinná za postup tunajšieho súdu vykazujúci znaky rozporu so základnými princípmi civilného sporového konania – už uvádzaný princíp právnej istoty, ale aj princíp všeobecnej spravodlivosti. Povinná záverom konštatuje, že aj naďalej trvá na tom, že existujú iné skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu majúce formálno-právnu povahu, materiálno-právnu povahu, ako aj procesno-právnu povahu, ktoré zdôraznila v Návrhu na zastavenie exekúcie a následne na ne v predkladanej sťažnosti proti Uzneseniu tiež poukázala. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti Povinná žiada, aby tunajší Okresný súd Banská Bystrica uznesenie zo dňa 8.2.2023 vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Ek/2000/2022 zrušil alebo, aby rozhodnutie zmenil tak, že exekúciu vedenú pod sp. zn. 241EX 541/22 Exekútorským úradom JUDr. Adriany Juhásovej, so sídlom: Matuškova 1, 917 01 Trnava v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších právnych predpisov, prípadne na základe iného zákonného dôvodu, zastavuje a zároveň Oprávnenú zaväzuje zaplatiť trovy exekučného konania Povinnnej, s ohľadom na skutočnosť, že iniciovala (navrhovala) výkon exekúcie na základe exekučného titulu, ktorý nebol spôsobilý pre takýto výkon.

4. K sťažnosti povinného sa podaním doručeným súdu dňa 18.4.2023 vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu aj oprávnený, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 15Ek/2000/2022 zo dňa 08.02.2023 a navrhuje, aby konajúci súd toto rozhodnutie potvrdil, nakoľko povinný vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne iné skutočnosti ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok oprávneného na vymoženie dlžnej sumy, alebo potvrdzovali ním uvedené skutočnosti.

5. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Preskúmaním podanej sťažnosti súd zistil, že táto bola podaná do elektronickej schránky súdu dňa 07.03.2023 a smeruje voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo vtedajšiemu právnenému zástupcovi povinného doručené dňa 20.02.2023, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

12. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

13. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 29.06.2022, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Pôvodne vyššia súdna úradníčka vydala na podklade predloženého exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/104/2012 zo dňa 26. 03. 2021 a rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/71/2021 zo dňa 23. 03. 2022, ktorý nadobudol podľa predloženej doložky vykonateľnosť dňa 24.04.2022, dňa 04.08.2022 poverenie na

vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Adriane Juhásovej (241EX 541/22). Dňa 31.08.2022 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho spolu s vyjadrením oprávneného postúpil súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

14. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

15. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

16. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia v bodoch 14 – 23. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Avšak k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo väzbe k dôvodom sťažnosti povinného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku zopakovať, resp. doplniť ešte nasledovné.

17. Základnou námietkou, ktorou povinný odôvodňuje svoju sťažnosť je, že exekúcia je nezákonná, nakoľko predložený exekučný titul nie je spôsobilý pre výkon exekúcie. Zároveň nepovažuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za také, ktorým by bola pochybnosť o nedostatku vykonateľnosti predloženého rozhodnutia súdom odstránená. V tejto súvislosti sudca uvádza, že z doručeníek, ktoré si vyžiadal konajúci vyšší súdny úradník jednoznačne vyplýva, že rozsudok Krajského súdu v Trnave bol doručený právnomu zástupcovi žalobcu dňa 04.04.2022 (a nie ako nesprávne uvádza povinný v podanom návrhu až dňa 04.05.2022), preto predložená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti bola vyznačená správne. V ďalšom sudca odkazuje na body 16 a 17 napadnutého rozhodnutia. Súčasne však považuje sudca za potrebné ešte povinnému pripomenúť, že len samotné spochybnenie zákonnosti prebiehajúcej exekúcie zo strany povinného bez preukázania akéhokoľvek dôkazu nie je dôvodom na zastavenie exekúcie.

18. Nakoľko povinný súdu nepredložil žiadny dôkaz preukazujúci niektorý z dôvodov na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Dôvody na zastavenie exekúcie, sú pritom v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, uvedené taxatívne. Podaný návrh na zastavenie exekúcie spočíval iba v subjektívnych tvrdeniach povinného o nezákonnosti a nesprávnosti prebiehajúcej exekúcie. S takýmito tvrdeniami povinného sa vyšší súdny úradník vysporiadal správne.

19. V súvislosti s prejavom nespokojnosti povinného s rozhodnutím, ktoré je predložené súdu ako exekučný titul, exekučný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo na úspech v spore, resp. právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany sporu ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strán sporu. Tu súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010), ktorý konštantne uvádza, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

20. Teda, vychádzajúc zo skutočnosti, že povinný neuviedol a nepreukázal v podanom návrhu na zastavenie exekúcie žiadne dôvody na zastavenie exekúcie, taxatívne uvedené v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, a to dôvody preukazujúce zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu, ani skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, sudca podanú sťažnosť povinného považoval za nedôvodnú a zamietol ju podľa § 250 ods. 1 CSP, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

21. Keďže povinný inicioval návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov sťažnostného konania s tým súvisiacich.

22. Pretože sudca prvej inštancie sťažnosť povinného zamietol, nárok na náhradu trov konania o sťažnosti by súd priznal oprávnenému ako úspešnej strane. Oprávnený si však náhradu trov, ktoré by mu vznikli v súvislosti so sťažnosťou povinného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, riadne a včas neuplatnil. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekučného konania, je súd toho názoru, že nakoľko exekučné konanie je zásadne konaním návrhovým a ako také je ovládané dispozičnou zásadou, je výlučne v dispozícii oprávneného, aký nárok si voči povinnému v ňom uplatní a aký nie. Súd tak nie je oprávnený a zároveň povinný (ex offa) rozhodovať o takom nároku oprávneného, ktorý nebol zo strany samotného oprávneného v exekučnom konaní ani len uplatnený. Keďže oprávnený nenavrhol v rámci konania o sťažnosti povinného proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, aby súd rozhodoval (v zmysle §199d ods. 1 Exekučného poriadku v rámci dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie) o ďalších trovách exekúcie, súd oprávnenému trovy konania súvisiace so sťažnosťou povinného proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nepriznal, tak ako je to uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).